

CLUB DE LECTURA

CESARE PAVESE ENTRE DONES SOLES

Data de la trobada: 28 de febrer
A dos quarts de 8 de la tarda
Coordinadora: Magda Bosch i Rocamora
2010

BIBLIOTECA FAGES DE CLIMENT

FIGUERES

Cesare Pavese

Santo Stefano Belbo, Piemont, 9 de setembre de 1908 - Torí, 27 d'agost de 1950

Escriptor italià. La seva primera obra és una col·lecció de versos: *Lavorare stanca* (1936). Tot seguint els novel·listes nord-americans moderns —coneixia molt bé la literatura anglesa i la nord-americana, de les quals traduí moltes obres— ha representat d'una manera directa, fins i tot en l'ús del llenguatge, un cert món torinès i camperol de les Langhe, sense mai sortir, però, del seu món interior, turmentat i desil·lusionat. D'aquí prové la sanitat moral i la solidaritat, que apareixen en la seva obra com a aspiracions, més que assolides sofertes, de tal manera que a la fi de l'obra, més que els personatges o les anècdotes, resten al lector estats d'ànim, impressions, moments lírics i sobretot "l'home Pavese", un personatge de rara noblesa i sensibilitat. El llibre que el revelà fou *Paesi tuoi* (1941). El 1935 havia començat la meditació sobre el seu treball, reflectida en *Il mestiere di vivere*, diari publicat pòstum (1952). Seguiren la novel·leta *La bella estate* (1949), *La spiaggia* (1942), els contes *Feria d'agosto* (1946). La guerra no el distraqué de la feina editorial a l'Einaudi, de la qual havia estat fundador, ni de les seves meditacions. Del 1945 al 1950 té lloc un altre període creatiu: les poesies *La terra e la morte*, publicades pòstumament, amb altres, sota el títol *Verrà la morte e avrà i tuoi occhi*, els *Dialoghi con Leucò*, *Il compagno* (1947), *Prima che il gallo canti* (1949), que comprèn les narracions *La casa in collina* i l'antic *Il Carcere*; *La bella estate* (1949) recull la narració homònima més *Il diavolo sulle colline* i *Tra donne sole*. I finalment, *La luna e i falò* (1949), "memòria de la infància", el seu darrer llibre i també la seva millor novel·la.

Se suïcidà a l'any 1950. La seva influència damunt els intel·lectuals catalans, especialment els anys seixanta, es palesa en les traduccions ('El diable als turons', 1965; 'El bell estiu', 1967; 'El company', 1967; 'La teva terra', 1968; 'Treballar cansa', 1977; 'La lluna i les fogueres', 1978, etc).

L'única alegria del món és començar. És bonic viure, perquè viure és començar, sempre, cada instant .

Cesare Pavese

“Entre dones soles” (1949). Aquesta novel·la esta considerada un exemple etològic de la narrativa de la postguerra europea, que presentava una àmplia gamma de corrents –neorealisme, objectivisme, Nouveau Roman- que compartien en rebuig a la novel·la tradicional decimonònica, i per tant , a la complexitat dels personatges, a la magnitud i rellevància de la intriga, a la confrontació de valors morals, i encara que sovint s’oblidi, a la passió. Aquests corrents opten per espais contemporanis, personatges plans i accions vulgars. El narrador –el recurs tècnicament més elaborat- no valora, ni jutja el que narra. I en conseqüència, el lector es troba sense horitzons i uns personatges que es relacionen entre ells amb gestos banals i paraules buides .

“Entre dones soles” està narrat per una dona (Clelia) de poc més de trenta anys que viu temporalment a Torí –la ciutat en que Pavese se suïcida (1950)- per obrir-hi la sucursal d’una botiga de moda femenina. El seu món és el de les dones de l’alta burgesia torinesa i la novel·la està dedicada a reproduir el que fan i el diuen quan es troben. Les converses són mundanes –enginyoses i banals- i el que fan són activitats de baixa intensitat que semblen voler omplir de petits estímuls l’avorriment còsmic de les seves vides. Ho narra la protagonista –el punt de vista és un mica forçat- des de la seva ment atordida que produeix un discurs fragmentat, amb associacions brusques, reduït només al que sent o veu. Sense món interior. Però hi ha una acció que sentència que aquest fris inquietant: el suïcidi d’una noia mig enamorada d’una altra. La contundència del fet, que inicia i tanca l’obra, tenyeix de severitat la vacuïtat gairebé angoixant del fris de la novel·la.

Antonioni va dur al cinema aquesta novel·la (Le amiche 1955) té un valor literari que ultrapassa el de mer símptoma de la narrativa europea de postguerra.

PROGRAMACIÓ

**** Tertúlia** de la novel·la “La teva terra” de Cesare Pavese

**** Va de Llibres**

**** Racó Poètic** a càrrec de la Magda

Avui **“Salvatge Cor” de Carles Riba**